

knjiga # 57

ON-LINE
www.alnari.rs

E-MAIL
office@alnari.rs

Naziv originala:

Nora Roberts writing as J. D. Robb

GLORY IN DEATH

copyright

Copyright © by Nora Roberts 1995

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-797-0

Nora Roberts *piše kao*

Dž. D. Rob

SLAVA U SMRTI

Prevela Jelena Nikolić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Slava beše jeftina onomad...
I zadržaše je od tada,
samim tim što behu mrtvi.*

— DRAJDEN

*Ambicija najzlobnije
vrste u grlu zastade.*

— ŠEKSPIR

Prvo poglavlje

Mrtvi su bili njen posao. Živela je s njima, radila s njima, proučavala ih. Sanjala ih je. A pošto ni to izgleda nije bilo dovoljno, u nekoj dubokoj, tamnoj komori svoga srca žalila je za njima.

Decenija koju je provela u policiji očvrsla ju je i podarila joj hladan, klinički i često ciničan pogled na smrt i njene mnogobrojne uzroke. Zbog toga su scene poput ove koju je posmatrala sad, jedne kišne noći u mračnoj ulici prljavoj od smeća, delovale skoro previše uobičajeno. Ali, ipak, saosećala je.

Ubistvo više nije bilo šokantno, ali i dalje je bilo odbojno.

Ta žena je nekad bila ljupka. Dugi pramenovi njene zlatne kose širili su se kao zraci po prljavom trotoaru. Njene oči, razrogačene i nepomične, sa onim uznemirenim izrazom koji smrt često ostavlja u njima, bile su tamnoljubičaste nasuprot beskrvnobelim obrazima mokrim od kiše.

Nosila je skupoceni kostim, iste zagasite boje kao i njene oči. Sako je bio uredno zakopčan za razliku od zadignute suknje, koja je otkrivala njene glatke butine. Dragulji su svetlucali na njenim prstima, ušima, pored ispeglanih revera sakoa. Kožna tašna sa zlatnom kopčom ležala je u blizini njenih ispruženih prstiju.

Grlo joj je bilo okrutno rasporeno.

Poručnica Iv Dalas čučnula je pored umrle i pažljivo je proučavala. To su bili poznati prizori i mirisi, ali svaki put, u svakoj prilici, bilo je nečeg novog. I žrtva i ubica ostavljali su sopstveni otisak, u svom stilu, i davali lični pečat ubistvu.

Scena je već bila snimljena. Policijski senzori i malo intimniji detalj u vidu paravana postavljeni su da spreče pristup radoznalcima i očuvaju mesto ubistva. Kakav-takav ulični saobraćaj u ovoj oblasti, preusmeren je. Vazdušni saobraćaj bio je slab u ovo doba noći i nije predstavljao veliku smetnju. Ritam muzike iz seks kluba preko puta revnosno je drndao u vazduhu, prožet povremenim urlicima posetilaca. Obojena svetla sa pokretnog znaka pulsirala su na paravanu i razasipala bleštave boje po telu žrtve.

Iv je mogla da naredi da se klub te večeri zatvori, ali to je delovalo kao nepotrebno cimanje. Čak i u 2058. godini, i pored zabrane oružja, uprkos tome što je genetičko testiranje često iskorenjivalo nasledne crte i pre nego što bi procvetale, ubistva su se dešavala. I to dovoljno redovno da bi se oni koji tragaju za zabavom preko ulice ozlovoljili na samu pomisao da se pomere zbog tako sitne neugodnosti kao što je smrt.

Uniformisani policajac stajao je pored i nastavljao da snima. Pored paravana, par čistača forenzičara okupilo se na kiši i razgovaralo o kupovini i sportu. Još se nisu potrudili ni da pogledaju telo, nisu je prepoznali.

Da li je gore, pitala se Iv, zažmirivši dok je gledala kako kiša razvodnjava krv, kad poznaješ žrtvu?

Njen odnos sa advokaticom tužilaštva Sesili Taueris bio je isključivo poslovne prirode, ali i to joj je bilo dovoljno da formira čvrsto mišljenje o jednoj čvrstoj ženi. *Uspešnoj ženi*, mislila je Iv, *i borcu, koji uporno traga za pravdom.*

Da li je i ovde tragala za njom, u ovom bednom kraju?

Sa uzdahom, Iv je pružila ruku i otvorila elegantnu i skupu tašnu da potvrdi svoju procenu identiteta. „Sesili Taueris“, izgovorila je u rekorder. „Žensko, četrdeset pet godina, razvedena. Nastanjena u Istočnoj Osamdeset trećoj ulici broj dve hiljade sto trideset dva, stan broj šezdeset jedan B. Nije u pitanju pljačka. Na žrtvi i dalje stoji nakit. Otprilike...“ Listala je po novčaniku. „Dvadeset u čvrstim novčanicama, pedeset kreditnih menica, šest kreditnih kartica, ostavljeno je na mestu zločina. Nema otvorenih znakova borbe ili seksualnog napastvovanja.“

Ponovo je vratila pogled na tu ženu ispruženu na trotaru. *Šta si, kog đavola, radila ovde, Tauersova?*, pitala se. *Ovde, daleko od centra moći, daleko od svoje otmene kućne adrese?*

I to obučena za posao, razmišljala je. Iv je dobro poznavala autoritativnu garderobu Sesili Tauers, divila joj se na sudu i u gradskoj većnici. Jake boje – uvek spremna za snimanje – uklopljeni prateći detalji, uvek sa notom ženstvenosti.

Iv ustade, odsutno protrlja mokra kolena na farmerkama. „Ubistvo“, kratko je rekla. „Pakujte je u vreću.“

Za Iv nije bilo nikakvo iznenađenje što su mediji nanjušili ubistvo i već krenuli u lov pre nego što je ona stigla do bleštave zgrade gde je Sesili Tauers živela. Nekoliko studijskih vozila i nestrpljivih reportera već je kampovalo na starinskom pločniku. Činjenica da je bilo tri ujutru i lilo kao iz kabla nije ih odvratila. U njihovim očima, Iv je videla vučji sjaj. Priča je bila plen, a rejtinzi trofej.

Uspela je da zanemari kamere koje su se ljuljale u njenom pravcu i pitanja, izvikivana poput bockavih strelica. Skoro se navikla na gubitak anonimnosti. Slučaj koji je istraživala i rešila prošle zime katapultirao ju je pred oči javnosti. O tom slučaju je mislila i sad, dok je čeličnim pogledom streljala nekog reportera koji je imao drskosti da joj prepreči put, i o svojoj vezi sa Rorkom.

Taj slučaj bio je ubistvo. A nasilna smrt, ma koliko uzbudljiva, uskoro je prestala da izaziva zanimanje javnosti.

Ali Rork je uvek bio vest.

„Šta imate, poručnice? Imate li osumnjičenog? Postoji li motiv? Možete li potvrditi da je advokatici tužilaštva Tauers odrubljena glava?“

Iv je nakratko usporila svoj krupni korak i pogledom prešla preko grupe pokislih reportera, unezverenih očiju. Bila je mokra, umorna i revoltirana, ali bila je oprezna. Naučila je da, ako medijima daš ijedan deo sebe, oni ga stisnu, izvrnu i potpuno iscede.

„Odeljenje nema nikakav komentar u ovom trenutku osim da je istraga ubistva advokata tužilaštva Tauerse u toku.“

„Da li vi vodite slučaj?“

„Ja sam glavni istražitelj“, kratko je rekla, a onda se provukla između dva uniformisana policajca koja su obezbeđivala ulaz u zgradu.

Hodnik je bio prepun cveća: dugačke police i bujica mirisnih, živopisnih pupoljaka koji su je podsećali na proleće na nekom egzotičnom mestu – onom ostrvu gde je provela tri zanosna dana sa Rorkom dok se oporavljala od rane od metka i iscrpljenosti.

Nije odvojila vreme ni da se nasmeši na tu uspomenu, kao što bi učinila u nekim drugim okolnostima, nego je mahnula svojom značkom i prešla preko pločica od terakote do lifta.

Unutra je bilo još uniformisanih policajaca. Dvojica su stajala iza pulta u hodniku i bavila se sigurnosnim kamerama na kompjuteru, drugi su pazili na ulaz, a ostali stajali pored cevi od lifta. Bilo je tu više ljudstva nego što je neophodno, ali kao advokat tužilaštva, Tauerova je bila jedna od njihovih.

„Stan je obezbeđen?“, upita Iv najbližeg policajca.

„Da, gospođo. Niko nije ni ušao ni izašao od vašeg poziva u nula dva i deset.“

„Trebaće mi kopije sigurnosnih diskova.“ Ušla je u lift. „Od poslednja dvadeset i četiri sata, za početak.“ Bacila je pogled na ime na njegovoj uniformi. „Želim odred od šest policijskih službenika za ispitivanje od vrata do vrata u sedam nula nula, Bigse. Šezdeset prvi sprat“, naredila je, a providna vrata lifta se tiho zatvoriše.

Zakoračila je na luksuzni tepih šezdeset prvog sprata, u muzejsku tišinu. Hodnici su bili uski, kao u većini multistambenih zgrada podignutih u poslednjih pola veka. Zidovi su bili besprekorno beli, sa ogledalima u pravilnim razmacima, da bi se postigla iluzija prostora.

Unutar stambenih jedinica prostor nije bio nikakav problem, razmišljala je Iv. Bilo ih je samo tri na celom spratu. Dekodirala je bravu na stanu 61-B svojom master karticom policije i bezbednosti i ušla u tišinu elegancije.

Sesili Tauer se lepo snašla, zaključila je Iv. I volela je lepo da živi. Dok je Iv uzimala džepnu video-kameru iz opreme za teren i pričvršćivala je za jaknu, pogledom je skenirala taj životni prostor. Prepoznala je dve slike jednog poznatog

umetnika iz dvadeset prvog veka na bledoružičastom zidu iznad širokog prostora za primanja u obliku potkovice, izrađenog u dezenu isprepletenih zelenih i ružičastih pruga. Zahvaljujući svojoj vezi sa Rorkom umela je da prepozna te slike i lagodno bogatstvo u jednostavnosti dekora i odabranim komadima.

Koliko jedan advokat tužilaštva uzme za godinu dana?, pitala se dok je kamera snimala okolinu.

Sve je bilo uredno, čak pedantno. Ali opet, Iv se priseti, koliko je ona znala, žena i jeste bila pedantna. U oblačenju, u poslu, u čuvanju svoje privatnosti.

Pa šta je jedna elegantna, pametna i pedantna žena radila u tako gadnom kraju usred tako gadne noći?

Iv je prošetala po sobi. Pod je bio od belog drveta i sijao se kao ogledalo ispod predivnih tepiha u bojama koje su dominirale u prostoriji. Na stolu su bili uramljeni hologrami dece u raznim uzrastima, od detinjstva do studentskih godina. Dečak i devojčica, oboje lepi, oboje blistaju.

Čudno, pomisli Iv. Radila je tokom godina sa Taueršom na bezbroj slučajeva. Da li je uopšte znala da ta žena ima decu? Odmahnuvši glavom, otišla je do malog kompjutera, ugrađenog u otmenu radnu konzolu u uglu sobe. Ponovo je upotrebila svoju master karticu da ga pokrene.

„Spisak sastanaka Sesili Tauerš, drugi maj.“ Iv je pućila usne dok je čitala. Sat vremena u skupom privatnom klubu za rekreaciju pre celodnevnog boravka u sudu nakon kojeg sledi sastanak sa čuvenim advokatom odbrane u šest, pa zakazana večera. Iv podiže obrvu. Večera sa Džordžom Hametom.

Rork je poslovao sa Hametom, priseti se Iv. Do sada ga je već dva puta srela i znala je da je to šarmantan i lukav čovek koji je za prilično raskošan život zarađivao na transportu.

A sa Hametom je Sesili Tauerš imala poslednji zakazan sastanak tog dana.

„Štampaj“, promrmljala je i potom gurnula odštampanu kopiju spiska u torbu.

Nakon toga je proverila telelink i tražila sve dolazne i izlazne pozive za poslednjih četrdeset osam sati. Verovatno će morati da zagrebe dublje, ali za sada je narućila snimke poziva, uzela disk i započela dug i pažljiv pretres stana.

Do pet ujutru, već su je pekle oči i bolela glava. Samo jedan sat sna, koji je uspela da ugura između seksa i ubistva, počeo je da se poznaje na njoj.

„Prema poznatim podacima“, umorno je izgovorila u rekorder, „žrtva je živela sama. U početnoj istrazi nema indikacija da je bilo drugačije. Nema indikacija da je žrtva napustila stan na bilo koji drugi način osim svojom voljom, nema tragova o bilo kakvom sastanku, koji bi objasnili zašto je žrtva putovala na lokaciju ubistva. Glavna istražiteljka je obezbedila podatke sa njenog kompjutera i telelinka za dalju istragu. Ispitivanje od vrata do vrata će početi u sedam nula nula, a diskovi iz obezbeđenja zgrade biće konfiskovani. Glavna istražiteljka napušta prebivalište žrtve i na putu je za njenu kancelariju u Gradskoj većnici. Poručnica Dalas, Iv. Sati je nula pet, nula osam.“

Iv isključi rekorder i kameru, zakopča kofer sa terenskom opremom i izađe.

Prošlo je deset kad se vratila u policijsku centralu. Napravila je ustupak svom praznom stomaku i projurila kroz menzu, razočarana, ali ne i iznenađena što je većina dobrih stvari odavno nestala do tog doba. Zadovoljila se kolačem od soje i nečim za šta su u menzi voleli da tvrde da je kafa. Koliko god da je bilo loše, progutala je sve to pre nego što se smestila u svoju kancelariju.

Dobro da je stigla, pošto joj je link smesta zazvonio.

„Poručnice.“

Suspregla je uzdah dok je zurila u Vitnijevo široko lice natmurenih očiju. „Zapovedniče?“

„U moju kancelariju, smesta.“

Nije imala vremena ni da zatvori usta, a ekran se već zacrneo.

Ma, do đavola, pomislila je. Rukama je prešla preko lica, pa potom kroz kratku, tršavu smeđu kosu. Propade joj prilika da proveri poruke, nazove Rorka da mu javi u šta se uplela, ili dremne desetak minuta kao što je maštala.

Ponovo je ustala, izmasirala grčeve u ramenima. Odvojila je vreme da bar skinje jaknu. Koža joj je zaštitila košulju, ali farmerke su joj i dalje bile vlažne. Filozofski, zanemarila

je tu neugodnost i pokupila ono malo podataka što je imala. Ako bude imala sreće, možda će dobiti još jednu šolju kafe kod zapovednika u kancelariji.

Iv je trebalo samo deset sekundi da shvati da će ta kafa morati da sačeka.

Vitni nije sedeo za svojim stolom, kao što je imao običaj. Stajao je, okrenut prema zastakljenom zidu koji mu je pružao pogled na grad kome je služio i koji je štitio više od trideset godina. Ruke su mu bile sklopljene na leđima, ali tu opuštenu pozu osporavali su pobeledi zglobovi.

Iv je nakratko promatrala ta široka ramena, prosedu tamnu kosu i široka leđa čoveka koji je pre samo nekoliko meseci odbio položaj šefa policije da bi ostao zapovednik ovde.

„Zapovedniče?“

„Kiša je prestala.“

Ona zbunjeno skupi oči, pre nego što pažljivo podese pogled da ne odaje ništa. „Da, gospodine.“

„Sve u svemu, dobar je ovo grad, Dalasova. Lako je to zaboraviti odavde, ali sve u svemu dobar je ovo grad. Trenutno radim na tome da podsetim sebe na tu činjenicu.“

Ona ništa nije rekla, nije imala šta da kaže. Čekala je.

„Odredio sam te za glavnu istražiteljku u ovome. Tehnički, red je bio na Deblinsku, pa bih hteo da znam da li ti pravi probleme.“

„Deblinska je dobar policajac.“

„Jeste. Ti si bolja.“

Pošto su joj se obrve na to podigle bilo joj je drago što je i dalje bio okrenut leđima. „Cenim vaše poverenje, zapovedniče.“

„Zaslужila si ga. Zaobišao sam proceduru da bi ti bila glavna iz ličnih razloga. Treba mi najbolji, neko ko će ići do zida, pa i preko.“

„Većina nas poznaje tužiteljku Tauer, zapovedniče. Ne postoji nijedan policajac u Njujorku koji ne bi išao do zida pa i preko da otkrije ko ju je ubio.“

On uzdahnu, a taj dubok udah vazduha zatalasa mu debelo telo pre nego što se okrenuo. Još trenutak nije govorio ništa, samo je posmatrao ženu kojoj je poverio zadatak. Bila je vitka, a to beše varka, jer on je s razlogom znao da u njoj

ima više čvrstine nego što se videlo na tom izduženom, mršavom telu.

Sad se na njoj video umor, u senkama ispod očiju boje viskija, u bledilu na koščatom licu. Nije mogao da dozvoli da ga to zabrine, ne sad.

„Sesili Tauer's bila je prijateljica meni lično – bliska prijateljica.“

„Jasno mi je.“ Iv se pitala da li joj je bilo. „Žao mi je, zapovedniče.“

„Poznavao sam je godinama. Zajedno smo počinjali, razmetljivi pandur i revnosna krivična advokatica. Moja žena i ja smo krsni kumovi njenom sinu.“ Na trenutak je zastao i delovalo je kao da se bori da se smiri. „Obavestio sam njenu decu. Moja žena će se naći s njima. Ostaće kod nas dok ne prođe komemorativni skup.“

Pročistio je grlo, stisnuo usne. „Sesili je bila jedna od mojih najstarijih prijateljica, a povrh mog profesionalnog poštovanja i divljenja, veoma sam je i voleo. Moja žena je očajna zbog ovoga; Sesilina deca su potresena. Sve što sam mogao da im kažem je da ću učiniti sve, sve što je u mojoj moći, da pronađem osobu koja joj je ovo učinila i da joj pružim ono za šta je radila celog života: pravdu.“

Sad je seo, ne autoritativno, nego umorno. „Ovo ti govorim, Dalasova, da odmah znaš da ja ne mogu da budem objektivn u ovom slučaju. Uopšte. I zato zavisim od tebe.“

„Cenim vašu iskrenost, zapovedniče.“ Oklevala je samo trenutak. „Kao sa ličnim prijateljem žrtve, biće neophodno obaviti razgovor s vama što pre.“ Gledala ga je kako trepće očima, dok mu je pogled postajao sve tvrdi. „I sa vašom ženom, zapovedniče. Ako bi bilo ugodnije, mogu obaviti te razgovore u vašem domu, a ne ovde.“

„Razumem.“ Još jednom je uzdahnuo. „Eto zašto si ti glavna istražiteljka, Dalasova. Nema mnogo policajaca koji bi imali petlje da ciljaju tako direktno. Bio bih ti zahvalan ako sačekaš do sutra, možda čak i koji dan duže, da se vidiš sa mojom ženom, i ako bi je posetila kod kuće. Ja ću to udesiti.“

„Da, gospodine.“

„Šta imaš za sada?“

„Obavila sam pretres žrtvinog stana i kancelarije. Imam arhive slučajeva na kojima je radila i onih koje je zatvorila u poslednjih pet godina. Moram da isproveravam imena da vidim je li neko od onih koje je poslala u zatvor nedavno pušten, i njihove porodice i saradnike. Pogotovo nasilne prestupnike. Prosek osuda bio joj je vrlo visok.“

„Sesili je bila pravi tigar u sudnici i nikad nisam video da joj je promakao neki detalj. Do sada.“

„Zašto je bila tamo, zapovedniče, usred noći? Preliminarnom autopsijom utvrđeno je da je vreme smrti jedan i šesnaest. To je opasan kraj – iznude, džeparenja, javne kuće. Nekoliko blokova od mesta gde je nađena nalazi se poznati centar za trgovanje hemikalijama.“

„Ne znam. Bila je oprezna žena, ali bila je i... arogantna.“ Malo se osmehnuo. „Na zadivljujući način. Suočavala se oči u oči sa najgorim šljamom ovog grada. Ali da namerno dovede sebe u opasnost... Ne znam.“

„Imala je suđenje Fluentesu, ubistvo drugog stepena. Davljenje prijateljice. Njegov advokat je išao na odbranu iz strasti, ali priča se da je Tauerova nameravala da ga strpa u zatvor. Proveravam to.“

„Je li on na ulici ili u kavezu?“

„Na ulici. Prvi nasilan prekršaj, kaucija je bila neverovatno niska. S obzirom da je reč o ubistvu, bio je u obavezi da nosi elektronsku narukvicu za kućni pritvor, ali to ne znači ništa, ako se iole razumeo u elektroniku. Da se nije našla s njim?“

„Nikako. Upropastilo bi joj slučaj da se nađe sa optuženim izvan sudnice.“ Razmišljajući o Sesili, sećajući se nje, Vitni je odmahivao glavom. „Ona nikad ne bi tako rizikovala. Ali mogao je da upotrebi neka druga sredstva da je namami tamo.“

„Kao što rekoh, proveravam to. Sinoć je imala dogovor za večeru sa Džordžom Hametom. Poznajete li ga?“

„Iz društvenih krugova. Vidali su se povremeno. Ništa ozbiljno, ako je verovati mojoj ženi. Ona je uvek pokušavala da nađe savršenog muškarca za Sesili.“

„Zapovedniče, najbolje da pitam sad, nezvanično. Da li ste vi bili u seksualnoj vezi sa žrtvom?“

Mišić na obrazu mu se trznuo, ali pogled je ostao neizmenjen. „Ne, nisam. Između nas je postojalo prijateljstvo, a

to prijateljstvo bilo je dragoceno. U suštini, ona je bila deo porodice. Ti ne bi razumela šta je to, Dalasova.“

„Ne.“ Glas joj je bio miran. „Pretpostavljam da ne bih.“

„Izvini za ovo.“ Sklopivši oči, Vitni je protrljao lice rukama. „To nije bilo na mestu. I nije fer. A tvoje pitanje je relevantno.“ Spustio je ruke. „Nikad nisi izgubila nekog bliskog, je li tako, Dalasova?“

„Nisam, koliko se sećam.“

„To te pecepa na sitne komade“, promrmljao je on.

Pretpostavljala je da je tako. Za ovih deset godina koliko je poznavala Vitnija, videla ga je ljutitog, nestrpljivog, čak i ledeno okrutnog. Ali nikada ga nije videla ovako razorenog.

Ako bliskost, pa potom gubitak, ovo učini od jednog jakog čoveka, Iv je pretpostavljala da joj je bolje ovako. Nije imala porodicu koju bi mogla da izgubi, a sećanja na detinjstvo svodila su se na ružne, maglovite bleskove. Njen život, takav kakav je sad, započeo je kad je u osmoj godini pronađena u Teksasu, napuštena i izmučena. Šta se desilo pre tog dana, nije bilo važno. Stalno je sebi govorila da nije važno. Sama je od sebe napravila to što je i ko je sad. Imala je malo dragocenih prijatelja do kojih joj je bilo dovoljno stalo i kojima je dovoljno verovala. A za nešto više od prijateljstva, tu je bio Rork. Grickao ju je deo po deo sve dok mu ne bi dala još. Dovoljno da je uplaši u najčudnijim trenucima – uplaši, jer je znala da se on neće smiriti dok ne dobije sve.

Ako bi mu dala sve, a onda ga izgubila, da li bi se raspala na sitne komade?

Umesto da razmišlja o tome, Iv se nakljukala kafom i ostacima čokoladice koju je iskopala iz fioke svog stola. Izgledi za ručak bili su u domenu fantazije ravne nedelji dana u tropskim predelima. Pijuckala je i žvakala dok je pregledala konačni izveštaj sa obdukcije na svom monitoru.

Vreme smrti ostalo je isto kao i na preliminarnom izveštaju. Uzrok, prerezan grkljan koji za posledicu ima gubitak krvi i kiseonika. Žrtva je jela morske školjke, divlji zeleniš i sveže voće sa šlagom, i popila vino i pravu kafu. Procenjeno je da je taj obrok unela pet sati pre smrti.

Poziv je stigao brzo. Sesili Tauer je bila mrtva samo deset minuta kad je neki taksista, dovoljno hrabar ili dovoljno

očajan da radi u tom kraju, primetio telo i prijavio. Prva patrolna kola stigla su tri minuta kasnije.

Ubica je brzo reagovao, razmišljala je Iv. A opet, bilo je lako iščeznuti u takvom kraju, skliznuti u kola, u neki ulaz, u klub. Mora da je bilo mnogo krvi; iz grkljana je lilo i prskalo okolo. Ali kiša je mogla da bude od koristi, da spere krv sa ruku ubice.

Moraće da pročešlja komšiluk i postavlja pitanja na koja verovatno neće dobiti nikakve korisne odgovore. Ipak, podmićivanje je i dalje pomagalo tamo gde ni procedura ni pretnje nisu.

Proučavala je policijsku fotografiju Sesili Tauer sa krvavom ogrlicom, kad joj zazvoni link.

„Dalasova, ubistva.“

Na njenom ekranu zatreperi lice, mlado, ozareno i lukavo.

„Poručnice, o čemu je reč?“

Iv nije opsovala, mada je želela. Ni inače nije imala baš visoko mišljenje o reporterima, ali Si Džej Mors je bio na dnu njene lestvice. „Ne želiš da čuješ reč koju imam za tebe, Morse.“

Njegovo okruglo lice se raširi u osmeh. „Ma daj, Dalasova, javnost ima pravo da zna. Sećaš se?“

„Nemam ništa za tebe.“

„Ništa? Hoćeš da u programu kažem da poručnica Iv Dalas, najbolja od najboljih u Njujorku, nije pronašla ništa u istrazi ubistva jedne od najpoštovanijih, najpoznatijih i najvidljivijih javnih ličnosti ovog grada? Mogao bih to da uradim, Dalasova“, rekao je, cokćući jezikom. „Mogao bih, ali ti tu ne bi dobro izgledala.“

„A ti misliš da je to meni važno?“ Njen osmeh bio je jedva primetan i oštar kao laser, a prst joj je poigravao iznad dugmeta za prekid veze. „Pogrešno misliš.“

„Možda nije tebi lično, ali to bi se odrazilo na odeljenje.“ Njegove duge trepavice, kao u devojke, zatreptaše. „Na zapovednika Vitnija, koji je potegao veze da ti budeš glavna istražiteljka. A tu su i posledice po Rorka.“

Njen prst se trznuo, a potom savio prema dlanu. „Ubistvo Sesili Tauer je prioritet za odeljenje, zapovednika Vitnija i mene.“

„Citiraću te.“

Jebeno kopile. „A moj rad u odeljenju nema nikakve veze sa Rorkom.“

„Hej, smeđooka, sve što se tiče tebe, sad se tiče i Rorka, i obrnuto. I da znaš, činjenica da je tvoj čovek imao poslovne veze sa nedavno preminulom, njenim bivšim mužem i njenim trenutnim pratiocem, sve to lepo objedinjuje.“

Stisnula je pesnice od nemoći. „Rork ima dosta poslovnih veza sa mnogim ljudima. Nisam znala da si se vratio na praćenje tračeva, Si Džej.“

To mu je izbrisalo licemerni osmeh s lica. Si Džej Mors ništa nije mrzeo toliko kao podsećanje na svoje početke u tračerskim i društvenim vestima. Pogotovo sad, kad je dopузao do izveštavanja iz policije. „Imam ja izvore, Dalasova.“

„Aha, imaš ti i bubuljicu nasred čela. Ja bih gledala da to sredim.“ I sa tim jeftinim, ali zadovoljavajućim udarcem, Iv prekinu vezu.

Skočila je sa stolice i šetkala po svom malom kvadratu od kancelarije, zavlacheći ruke u džepove, pa ih opet izvlačeći. Prokletstvo, zašto je Rorkovo ime moralo da iskrsne u vezi sa ovim slučajem? Koliko li je on tačno bio povezan sa poslovima Tauerove i njenim saradnicima?

Iv se ponovo sruči u svoju stolicu i namršti na izveštaje na stolu. Moraće da sazna, i to brzo.

Barem je ovaj put, kod ovog ubistva, znala da on ima alibi. U vreme kad je Sesili Tauer prerezan grkljan, Rork je do iznemoglosti tucao istražnu inspektorku.

Drugo poglavlje

Iv bi više volela da se vratila u stan koji je zadržala uprkos tome što je noći uglavnom provodila kod Rorka. Tamo je mogla da analizira, razmišlja, spava i u glavi premeta poslednji dan života Sesili Tauer. Umesto toga, uputila se Rorkovoj kući.

Bila je dovoljno umorna da se okane upravljanja i pusti automatski program da proveze kola kroz saobraćaj u sitne sate. Hrana je prvo što joj treba, zaključila je Iv. A ako uspe i da ukrade desetak minuta da razbistri misli, tim bolje.

Proleće je odlučilo da izađe da se igra, i to lepo. Izazivalo ju je da otvori prozore, zanemari zvuke užurbanog saobraćaja, brujanje maksibuseva, gundanje pešaka, fijuk vazdušnog saobraćaja iznad glave.

Da bi izbegla odjek vodiča iz turističkih cepelina, skrenula je prema Desetoj. Pravo posred grada pa brzo uz park bilo bi brže, ali izložila bi se monotonom recitovanju njujorških atrakcija, istorije i tradicije Brodveja, sjaja muzeja, šarolikosti radnji – i hvalospevima o ponudi poklona u samom cepelinu.

Pošto je putanja cepelina vrludala iznad njenog stana, čula je tu tiradu bezbroj puta. Nije joj bilo do slušanja o preimućtvima kliznih staza koje povezuju svetlucave modne radnje od Pete do Medisona ili o najnovijoj nebeskoj putanji oko Empajer stejt bildinga.

Zahvaljujući omanjem zastoju u saobraćaju, posmatrala je billboard na kome su jedan zanosan muškarac i jedna zanosna žena razmenjivali strastan poljubac, zaslađen, kako

su tvrdili kad god bi zastali da udahnu vazduh, osveživačem daha „planinski potok“.

Vozila su se zaglavila jedno uz drugo, dvojica taksista dovikivali su dovrtljive uvrede jedan drugom. Maksibus prepun putnika, koji je nadletao gužvu, nagazio je na sirenu, uz škripu koja je parala uši, a pešaci na trotoarima i rampama odmahivali su glavama ili pesnicama.

Saobraćajni helikopter se spustio nisko, izdao standardnu naredbu da se vozi dalje ili sledi poziv na sud. Saobraćaj se polako pomerao iz grada, sa mnogo buke i nervoze.

Grad se menjao kako se kretala od središta prema rubovima, gde su bogati i privilegovani svili domove. Šire, čistije ulice, lelujanje drveća na ostrvcima od parkova. Ovde su se vozila utišavala do šuma kretanja, a oni koji su išli peške, činili su to u odelima skrojenim po meri i dobrim cipelama.

Prošla je pored jednog šetača psa koji je na povocu vodio elegantne zlatne lovačke pse sa mirnom pribranošću ostarelog droida*.

Kad je stigla do kapija Rorkovog imanja, dosađivala se u kolima dok joj program nije odobrio prolaz. Drveće je bilo u cvatu. Beli pupoljci bujali su zajedno sa ružičastim, naglašeni dubokim, bogatim nijansama crvene i plave, a ispod svega toga prostirao se tepih smaragdnazelene trave.

Sama kuća se dizala visoko prema nebu, staklo je sveglucalo na kasnom suncu, kamen je bio veličanstven i siv. Prošli su meseci otkako ju je prvi put videla, a opet, nikad se nije navikla na velelepnost i raskoš prostog, nepatvorenog bogatstva. Tek je trebalo da prestane da se pita šta radi tu – tu, s njim.

Ostavila je kola u podnožju granitnih stepenica i popela se. Nije joj se kucalo. Bio je to ponos, i to tvrdoglavi. Rorkov batler ju je prezirao i nije se ni trudio da to sakrije.

Kao što je i očekivala, Samersset se pojavio u predvorju poput oblaka crnog dima, blistave srebrne kose, sa spremnom grimasom neodobravanja na izduženom licu.

„Poručnice.“ Zahvaljujući njegovom ubojitom pogledu postala je svesna da i dalje nosi istu odeću u kojoj je i otišla,

* Eng. *droid* – robot sluga. (Prim. prev.)

i to prilično izgužvanu. „Bili smo neupućeni u vreme vašeg povratka, i da li uopšte nameravate da se vraćate.“

„Jesmo li?“ Slegnula je ramenima i pošto je znala da ga to vređa, skinula je svoju izgredanu kožnu jaknu i ispružila je prema njegovim elegantnim rukama. „Je li Rork tu?“

„Zauzet je međuplanetarnom transmisijom*.“

„Sa odmaralištem Olimpuz?“

Samersetove usne skupiše se poput suve šljive. „Ne raspitujem se za Rorkova posla.“

Znaš ti tačno šta on radi i kada, pomislila je, ali okrenula se od širokog, sjajnog predvorja prema zavoju stepeništa. „Idem gore. Treba mi kupanje.“ Bacila je pogled preko ramena. „Možeš ga obavestiti gde sam kad završi s tom svojom transmisijom.“

Popela se u glavni apartman. Poput Rorka, retko je koristila lift. Istog trenutka kad je zalupila vrata spavaće sobe za sobom, počela je da se skida, ostavljajući trag u vidu čizama, farmerki, košulje i veša na putu do kupatila.

Podesila je vodu na 39 stepeni, a naknadno se setila i da ubaci neke soli koje joj je Rork doneo sa Sajlusa 3. Zapećušale su se u penu morskozelene boje, koja je mirisala na šume iz bajke.

Samo što se nije sklupčala u ogromnoj mermernoj kadi, samo što nije zaplakala kad je vrelina počela da se sliva niz njene bolne kosti. Udahnula je duboko i zaronila, ostala je pod vodom dok nije izbrojala trideset sekundi i izronila sa uzdahom čistog senzualnog zadovoljstva. I dalje sklopljenih očiju, odlutala je u mislima.

Tako ju je zatekao.

Većina ljudi bi rekla da je opuštena. Ali opet, mislio je Rork, većina ljudi nije stvarno poznavala, a svakako ni razumela Iv Dalas. On je bio prisniji s njom, bliži njenom srcu i duši nego ikada ikome. A ipak, još je bilo prostranstava u njoj koja je tek trebalo da osvoji.

Bila je, uvek, fascinantno i poučno iskustvo.

Bila je gola, do brade uronjena u vodu koja se pušila i mirisne mehuriće. Lice joj je bilo rumeno od vreline, a oči

* Transmisija – prenos podataka slikom i tonom; futuristički način komunikacije. (Prim. prev.)

zatvorene, ali nije bila opuštena. Mogao je jasno da prepozna napetost u njenoj stisnutoj pesnici na širokom obodu kade, u jedva приметnom mrštenju između njenih očiju.

Ne, Iv je razmišljala, pretpostavio je on. I brinula. I planirala. Tiho se kretao, kao što je činio dok je odrastao u dablinskim sokacima, po dokovima i smrdljivim uličicama gradova širom sveta. Kad je seo na rub da je gleda, nekoliko minuta se nije pomerila. Primetio je istog trenutka kad je osetila da je pored nje.

Otvorila je svoje zlatnosmeđe oči, bistre i na oprezu, čim su ugledale njegove, plave, kako je posmatraju sa zanimanjem. Kao i uvek, od samog pogleda na njega smesta bi je iznutra protresao neki trzaj. Njegovo lice je bilo kao slika, kao savršen prikaz palog anđela uljem na platnu. Njegova čista lepota, uokvirena tom bujnom crnom kosom, večito ju je iznenađivala.

Podigla je obrvu, naherila glavu. „Perverznjače.“

„To je moja kada.“ I dalje gledajući u nju, skliznuo je elegantnom rukom kroz mehuriće i vodu niz njene grudi. „Skuvaceš se tu.“

„Volim kad je vrelo. Trebala mi je vrelina.“

„Imala si težak dan.“

On bi znao, pomislila je, boreći se da mu to ne uzme za zlo. *On je sve znao*. Samo je pomerila rame kad je on ustao i otišao do automatizovanog bara ugrađenog u pločice. Bar je nakratko zazujao i servirao dve čaše vina u izrezbarenim kristalnim čašama.

Vratio se, ponovo seo na rub i dodao joj čašu. „Nisi spavala, nisi jela.“

„Takav je posao.“ Vino je imalo ukus tečnog zlata.

„Bez obzira, brineš me, poručnice.“

„Ti se lako zabrineš.“

„Ja te volim.“

Usplahirila se što čuje kako to izgovara tim divnim glasom koji je nagoveštavao irske magle, što zna da je nekako, na neki neverovatan način, to bilo istina. Pošto nije imala da mu ponudi nikakav odgovor, namrštila se nad svojom čašom.

Ništa nije rekao dok nije uspeo da odagna ljutnju što nema odgovora s njene strane. „Možeš li mi reći šta se desilo sa Sesili Tauerš?“